

Oppepper

Weg uit die bedrukte haven

Naar een artikel van J. R. Macduff (1818 – 1895)

Uiterlijkheden en gevoel worden vaak verward met geloof. Plezierige emoties en diepe bevredigende ervaringen zijn onderdeel van het christelijk leven, maar geen goede maatstaf voor geloof. Moeilijkheden en beproevingen liggen overal langs de weg op de loer en als wij alleen maar uitgaan van gevoelens zullen we conflicten beschouwen als tegenslagen, in plaats van ze te zien als onderdeel van het plan en noodzakelijke discipline. We moeten er te allen tijde op rekenen dat Christus in ons hart woont en dat Zijn inwoning niets te maken heeft met onze gevoelens. Maar juist hier willen wij nogal eens struikelen: we wandelen op gevoel in plaats van op geloof. Zo vertelde iemand me dat het leek alsof God zich van haar had teruggetrokken. Zijn barmhartigheid leek verdwenen en de vreugde van het geloof leek weg. Zes weken lang duurde haar verlatenheid, en toen opeens leek de Hemelse Minnaar te zeggen: “Mijn kind, jij hebt Mij gezocht in de wereld van gevoelens, maar al die tijd heb Ik van binnen op je gewacht; ontmoet Mij toch in de binnenkamer van je ziel, want daar ben Ik te vinden.”

Er is een groot verschil tussen het feit van Gods aanwezigheid, rustende op Zijn belofte, en onze emoties en gevoelens. Wat een zegen als wij met volle overtuiging durven zeggen: “Heer. Ik voel U niet, ik zie U niet, maar ik weet dat U er bent en daar sta ik op.” Zeg het telkens weer: “U bent er, Heer en ik behoor U toe. Hoewel het braambos niet lijkt te branden, brandt het wel. Ik zal mijn schoenen uitdoen, want de plaats waarop ik sta is heilige grond.” Geloof meer in Gods woord dan in je eigen gevoelens en ervaringen. Onze Rots is Christus. Die rots staat vast. Wat er beweegt zijn de eb en vloed van onze gevoelens.

Houd je oog dus voortdurend gericht op de oneindige grootsheid van Christus en Zijn volbrachte werk. En terwijl je naar Hem kijkt, hijs dan de zeilen en zet manmoedig koers op de levenszee. Blijf niet achter in de haven van wantrouwen, val niet in slaap op je eigen schaduw. Laat al die emoties en gevoelens niet de dienst uitmaken als slecht verankerde schepen in een door storm geteisterde haven waar ze tegen elkaar kapotslaan. Het godvruchtig leven heeft niets te maken met het oeverloze gepieker over emoties. Een waarachtig kind van God laat de kiel van zijn schip niet rondslingeren in vervuilde en ondiepe kustwateren en sleept het anker van hoop niet door de drassige modder. Met Jezus aan onze zijde hoeven wij niet bang te zijn om de gezonde bries van geloof onze zeilen te laten opbollen zodat we wegvaren uit de bedrukte, maffe haven terwijl wij vertrouwen op de God die de woeste wateren regeert.

De vogel is veilig zolang hij hoog door de lucht scheert. Maar als hij permanent op de grond wil blijven of te laag vliegt, stelt hij zich bloot aan de valstrik van de vogelaar. Zo is dat ook met ons. Als we blijven kruipen op de modderige grond van gevoel en emotie, zullen we verstrikt raken in de netten van twijfel, moedeloosheid, verleiding en ongeloof. Spreuken 1:17 leert ons: “Een vogel die het vangnet ziet hangen, laat zich echt niet zomaar vangen.” Blijf dus hoog vliegen en hoop op God.

